

Martin
Stručovský

HŘÍCHY OTCŮ

motto

Hříchy otců

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Martin Stručovský

Hříchy otců – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Martin
Stručovský

HŘÍCHY
OTCŮ

Praha 2022

*Následující příběh je zcela smyšlený, stejně jako jeho hrdinové.
Prostředí a organizace vylíčené v románu jsou popsány
s uměleckou nadsázkou.*

*Babičce Aničce a dědovi Milovi.
Tohle je pro Vás, moc vám za všechno děkuju.*

„On zná moji cestu...“

Job 23:10

*„Men walkin' ,long the railroad tracks
Goin' someplace there's no goin' back
Highway patrol choppers comin' up over the ridge...“*

Bruce Springsteen, *The Ghost of Tom Joad*

PŘEDMLUVA

místo omluvného dopisu

Milý čtenáři,

konečně ses dočkal dalšího dobrodružství Matěje Mlynáře. Určitě se ti při pohledu na tuto knihu honilo hlavou, proč mi to tentokrát trvalo tak dlouho. Prodleva mezi předchozími díly byla vždycky jenom rok, a teď najednou dva. Abych se přiznal, mě samotného to velmi překvapilo. Zápletku této knihy jsem nosil v hlavě už od *Zaváté sněhem*, a když jsme s Adamem Chromým dodělali redakci třetího dílu *V temnotách*, čtyřku už jsem měl dávno rozepsanou. Tak proč tak dlouho... Inu, svět se mezitím změnil. *V temnotách* vyšlo za těch nejhorsích možných podmínek, rovnou do zavřených knihkupectví. Kde jsem tehdy byl ostatně i já, protože sám v jednom pracuju. Dalo by se říct, že když bylo zavřeno, času bylo habaděj. Ano, času bylo habaděj, ale kromě času to chce taky velkou dávku psychické pohody. A ta mi prostě chyběla, takže kvalita textu šla dolů a to, co jsem měl napsáno, putovalo do koše. Nutno podotknout, že napsaných stránek tehdy nebylo málo. Zhruba půlka knihy. Takže jsem začal nanovo a pak ještě dvakrát. A do toho přišly další lockdowny (už si vlastně ani sám nepamatuju, kolik jich bylo) a osobní problémy.

Až loni jsem konečně našel tu správnou nit a přes léto se mi podařilo text dopsat. Schválně říkám text, protože jeho název byl takřka až do poslední chvíle nejistý. Dokud nepřišel Antonín Mazáč s doslovem a knihu pojmenoval *Hříchy otců*, za což jsem rád, protože se tak jmenuje i moje oblíbená detektivka od

Lawrence Blocka a název tak pokračuje ve stylu starozákonních textů, kterou narušil druhý díl mé série.

Než se do *Hříchů otců* pustíš, dovol mi ještě krátké poděkování lidem, bez nichž bych se na své pouti neobešel. Děkuji.

Babičce, za to, že mi vytváří domov a můžu díky ní psát.

•

Marušce, za všechny ty hodiny, co si spolu povídáme o životě a řešíme vývoj právě rozepsaného příběhu.

•

Romaně Přidalové, Adamovi Chromému a všem lidem z Motta, díky nimž si plním svoje sny a díky nimž si pokaždé připadám jako král.

•

Kamile a Luce, které *Hřichy otců* přečetly jako první a neomlátily mi je o hlavu.

•

Standovi, který se mnou u slivovice řeší všechny spisovatelské trable a díky kterému si v Jindřichově Hradci nepřipadám jako spisovatel samotář.

•

Tondovi Mazáčovi, který si Mlynáře a jeho svět oblíbil a podpoří mě, kdykoliv je to potřeba.

•

Dědovi Mílovi, který nás loni opustil v požehaném věku. Díky, že jsi mi vždycky fandil a těšil ses na každou novou knížku.

Martin F. Stručovský, v Jindřichově Hradci 2022

PROLOG

*„When I was just a baby
my mama told me: Son,
always be a good boy,
don't ever play with guns.
But I shot a man in Reno
just to watch him die.
When I hear that whistle blowin'
I hang my head and cry.“*

Johnny Cash, *Folsom Prison Blues*

1968

Kráčel prázdnými ulicemi nočního města. Nikde ani noha. Jen někde v dálce slyšel zamňoukat kočku. Nejspíš se hnala za kořistí.

Nezajímalo ho to.

Myšlenkami byl opět u ní.

Její vzkaz ho zastihl náhle a nečekaně.

Přijď v jedenáct na hřbitov, stálo v něm.

Muselo to být opravdu důležité, když se s ním chtěla sejít. Zvláště po tom, co se stalo posledně. Myslel si, že všechno bude dobré. Že je čeká společný život. Jenže pak se to nečekaně po-dě-lalo a on si myslel, že už ho nebude chtít vidět. Nikdy.

Ale nejspíš se spletl a byl za to rád.

Rebeku opravdu miloval.

A ona jeho taky.

Jinak by si s ním nedávala nečekanou noční schůzku na hřbitově za deštivého počasí, aby se pokusila jejich vztah zachránit.

Stará branka svatováclavského kostela vrzala a mlátila ze strany na stranu. Bim, bam. Bim, bam. Jako kyvadlo.

Váhal.

Napětím a nervozitou skoro ani nedýchal.

On i jeho bratr zapomněli na to, co je učili rodiče a prarodiče. Zapomněli na Boha. Dokonale se přizpůsobili téhle době. Nahrabat si. Za každou cenu. To ho brácha vždycky učil. Na téhle filozofii vybudoval celý byznys.

Byznys, který svazoval, škrtil a ubližoval.

Byznys, který...

Nadechl se.

Teď nebyl čas přemýšlet o životě.

Čekala na něho.

Nemohl se dočkat, až ji obejmě a políbí. Tahle touha byla silnější než strach z Boha a všech svatých.

Znovu se nadechl a uklidnil se.

Musel uznat, že Rebeka má vážně smysl pro drama.

Vstoupil na hřbitov.

Boty mu začvachtaly v blátě.

Ve tmě viděl matně. Kráčel kolem hrobů vyrůstajících ze země, z nichž čas už dávno vyžral jména. Ohlodal je na kost. Po lidech zbyl jen prach, žádná jména. Dokonce ani roky, z nichž by se dalo zjistit, jak dlouho tady už leží.

Nad tím vším stál kostel připomínající královskou korunu. Za zvuků bláta pod nohama a deštových kapek dopadajících na nedalekou zeď pokračoval v cestě.

Hledal Rebeku.

Čekal, ze kterého koutu na něj vykoukne.

Byl nedočkávký.

Těšil se na to, až si spolu popovídají a všechno si vysvětlí.

Po tom, co se stalo naposledy, už v mnohé nedoufal.

Byl rád, že bude zase s ní.

Pod nohama mu zapraskala větev.

„Do háje,“ zaklel nahlas.

Najednou strnul a zaposlouchal se do ticha.

Měl pocit, jako kdyby kromě deště a štěkání psů někde v dálce zaslechl kroky.

Otočil se.

Z místa, kde do sebe zarůstaly dva smrky připomínající do sebe zaklesnuté milence, vycházela postava.

„Miláčku,“ vydechl.

Dopadalo na ni světlo měsíce.

Napřed spatřil paži schovanou v tmavé bundě, kterou prodlužovala pistole. Poznal v ní starého Walthera PPK, kterým rádi stříleli němečtí vojáci.

Rozbušilo se mu srdce.

Hleděl do černé hlavně pistole.

Do té obrovské černé díry, která znamenala smrt a zatracení.

Přes hledí se podíval do očí naproti sobě.
Byly plné neklidu, zmatku a bolesti.
„Proč?“ vydechl.
Odpovědi se nedočkal.
Ruka svírající pistoli se roztrásla jako při třesavce.
„Nedělej to.“ Adam udělal krok dopředu. „Vyřešíme to spolu.“
Natáhl ruku před sebe ve snaze zmocnit se zbraně.
V očích zahlédl úlevu.
Oddechl si.
Věřil, že to dobře dopadne.
Promluví si spolu a vyřeší to.
Vždycky se snažil upřednostnit domluvu před násilím.
„Probereme, co tě žere,“ nadechl se. „Vyřešíme to. Vždycky se dá všechno vyřešit.“
Teď by si dal cigaretu.
Žádnou u sebe ale neměl.
Natáhl ruku po pistoli, aby ji převzal.
Aby získal nad situací kontrolu.
„Dej mi tu zbraň,“ požádal.
Další pohled do těch očí. Znal je. A zároveň vlastně neznal.
Tyhle ho nemilovaly. Tyhle ho nenáviděly. A chtěly mu to dát sežrat. Chtěly, aby trpěl. Aby zaplatil. Ale za co? Nic přece neprovedl.
Jen miloval.
Poprvé v životě někoho doopravdy miloval.
Na tom přece nebylo nic špatného.
Nebo snad ano?
Oči už nebyly vyděšené.
Byly odhodlané.
Jako oči vlka, který chce zakousnout svou oběť.
Ruka najednou byla sebejistá. Pevně sevřela pistoli.
„Ne... ne...“ začal prosit.
Smrtící výstřel zazněl do tmy.

Současnost

Denis věděl, že udělat to, byla největší kravina v jeho životě.

Ale nemohl si pomoci.

Ty prachy potřeboval a už ho nebavilo dělit se jako dřív.

Zvlášť když vždycky dostal něco, co by se dalo nazvat sotva almužnou.

Dopadl zadkem na kapotu auta.

Hlava ho bolela jako po střetu s nákladákem.

Z pusy i nosu mu tekla krev.

A měl pocit, že přišel nejmíň o dva zuby.

Hloupý.

Jak mohl být tak hloupý?

Matematika mu nikdy nešla, takže se docela divil, že na to přišli až tak pozdě.

A teď šéf zuřil.

Reagoval přesně tak, jak Denis očekával.

Reagoval přesně tak, jak se říkalo.

Šéf ho zvedl z kapoty a rozmáchl se pěstí.

Denis to tentokrát koupil přímo do čela.

Cítil, jak se mu dělají mžitky před očima a pomalu ztrácí vědomí. Že dojel na konečnou.

Drástovo elektro sídlilo na Klášterský ulici snad odjakživa. Byl to malej obchůdek zapadlej mezi prodejnou oblečení, levnýma knihama, kde se dalo sehnat porno, a rychlým občerstvením pod palcem Vietnamců.

Byl to ten krám, kolem kterého jsem chodil skoro celý život a kterýho jsem si moc nevšímal, protože jsem ho zkrátka a dobře nepotřeboval.

A přesto pro mě byl svým způsobem důležitěj.

Už to bylo pár týdnů, co jsem se hrabal ve spisu Adama Vlka, máho otce. Vlastně spíš měsíců. A výsledek byl zatím nulový. Všichni, co s tím případem tenkrát měli něco společného, už byli mrtví. A přesto tu existoval ještě jeden záchytný bod.

A ten se jmenoval Zbyněk Kozák. Byl to Drástův vnuk, poslední člen týhle kdysi vekslácký rodiny. Dle informací, který mi vylustroval Erik, nic nenavrhovalo tomu, že by se vydal v jejich šlépějích. Naopak. Živil se poctivě. Prodával a opravoval elektrospotřebiče. Což jsem si sám ověřil během pár dnů, kdy jsem ho sledoval a zjišťoval si o něm něco víc. Ten chlap byl v pohodě, takže pokud něco o těch tehdejších událostech věděl, neměl důvod mi je zapírat.

Strčil jsem do dveří obchodu. Bylo to tu malý a plný elektrospotřebičů. Zpoza korálového závěsu vylezl chlap s vlasy ostříhanými na ježka, kterému se kolem krku houpala šňůrka s brýlemi.

Podívali jsme se na sebe.

„Dobrej, co to bude?“ zeptal se.

„Dobrej... Rád bych si promluvil.“

„O čem?“

„O vašem dědovi.“

Zablýsklo se mu v očích. „Hele, o tomhle já nic nevím a...“

„Jsem syn Adama Vlka.“

Kozák se netvářil, že by mu to jméno bylo neznámý. „Aha.“

„Sháním informace. Jakýkoliv informace o tom, co se tenkrát stalo.“

„Já o tom vůbec nic nevím. Ještě jsem tenkrát ani nebyl na světě,“ obhajoval se Kozák.

„Chápu. Ale přesto...“

Dveře se otevřely. Vedle mě se postavil holohlavej chlápek v kožený bundě. Nevypadal úplně dvakrát přátelsky. „Zbyňku, jdeme,“ promluvil s ruským přízvukem.

„Hele, je mi líto, co se stalo, ale já fakt nic nevím. A teď mě omluvte, mám nějakou práci a nemám čas zabývat se rodinnou historií.“

Přikývnul jsem.

Vypadl jsem z obchodu a zapálil si cigaretu.

Věděl jsem, že Vlk z toho nebude mít radost.

Tohle byla poslední šance, jak něco zjistit.

ČÁST PRVNÍ

OTCOVÉ A SYNOVÉ

*„A vůbec velkomožní páni,
přijďte se na nás podívat.
Vy páni, kteří jste tím vinni,
že bída z lidí lotry činí,
že vlky z lesů žene hlad.“*

Jan Werich & Jiří Voskovec, *Hej, pane králi!*

/1/

O rok později

Když se mi před pár dny ozval Leo Kostka, dost mě to překvapilo. Nepatřili jsme mezi nejlepší kamarády a v rámci zákona jsme každý stál na opačné straně barikády. Já jako policajt vyšetřující závažný trestný čin, on jako zloděj aut příležitostně si přivydělávající elpasem.

Ale to bylo samozřejmě kdysi.

V jiným životě.

A v jiných časech.

Dneska už byla, podle indiánské terminologie, válečná sekera zakopaná.

Leo Kostka si svoje odkroutil a živil se poctivě. Aspoň tak poctivě, jak to jenom šlo.

Šéfoval Slávii, takovému pajzlu na sídlišti Vajgar, kde si občas dělali válečné porady členové galerky. Nejspíš to ale byli kluci nové generace – takový, který netušili, že Leovi v žilách neokluje voda, ale tak jako jim horká psanecká krev, kterou se snaží držet pod kontrolou a nedávat okatě najevo její sílu.

A já... já se taky změnil.

A mnohem víc, než bych si před lety ještě dokázal představit. Kdyby mi to tenkrát někdo řekl, tak bych se tomu zasmál jako docela povedenému fóru. Jenže s tím rozdílem, že tohle nebyl povedený fór, ale realita. A můj život. Novej život, se kterým jsem byl spokojenej.

„Vrátíš se brzo?“ Pavla mě vytrhla z přemýšlení.

Podívali jsme se na sebe.

Zrovna houpala Adama v náručí a zpívala mu ukolébavku. Musel jsem přiznat, že jim to dohromady moc slušelo. Pavle

mateřství sedlo a řekl bych, že ji dost změnilo. Z ženský, co nešla pro ránu daleko, se stala máma, co by pro svoje dítě dýchala. Kvůli Adamovi přešla v práci na půl úvazku, aby s ním mohla trávit dostatek času. Pro nás to znamenalo, že šla na pár hodin na barák, udělala papíry a pak byla s Adamem. Mohla tak být se synem a zároveň se nemusela úplně vzdávat práce, kterou měla ráda. Bylo na ní vidět, že jí to svědčí.

Pořád měla v očích tu obrovskou jiskru. To tajemství, který mě na ní tak přitahovalo. Už zase jsem měl při pohledu na ni pocit, že bych pro ni udělal úplně všechno na světě. Tak jako na začátku našeho vztahu.

Došla ke mně i s naším synem a lehce mě políbila. Cítil jsem z ní Channel, který jsem jí dal loni k Vánocům. Ale pod tím Channelem jsem cítil ještě jednu vůni. Mix lásky, sexu a pevného vztahu, kterej nás oba spojoval. Něco, co jsme cítili jenom my dva. Něco, co jsme nedokázali vysvětlit, ačkoliv jsme se o to snažili už několikrát.

„Vrátím,“ políbil jsem ji a pak i Adama. „Mimochodem, krásně zpíváš. Nechtěla bys mi taky před spaním zazpívat? Třeba by se mi pak líp usínalo.“

Usmála se.

„Nezapomeň si vzít čepici. Je tam zima.“

Přikývl jsem.

O tohle jsem se s ní nehodlal přít.

Leden do toho mlátil hlava nehlava. Déšť, plískanice a zima, co zalézala až do kostí. Meteorologové v posledních pár dnech vyhrožovali taky pořádnou sněhovou nadílkou.

/2/

Seděl jsem na baru ve Slávii.

Kolem mě to žilo.

Stoly narvaný.

Bar narvanej.

Vzduch zaváněl alkoholem, cigaretama a potem.

Páteční večer jako vyšitej.

Lidi chlastali a utráceli. A já hádal, že některý z lehkých holek si přijdou na svý a obohatí si konto o pár tvrdě vydělaných chechtáků. Vypadaly, že vědí, jak na to.

Natáhl jsem se po minerálce a přihnul si rovnou z flašky. Pohled mi přitom sklouzl na noviny, který ležely poblíž. Někdo je tu nejspíš nechal. Asi pro náhodnýho barovýho povaleče, jako jsem já.

Natáhl jsem se po nich.

Upoutal mě palcovej titulek na titulní stránce: *Vykrádání chat dál pokračuje. Policie je zatím v dopadení pachatele neúspěšná.*

Smutně jsem si povzdechl.

Tohle byl takovej národní sport.

Zatímco přes léto chaty zaplňovali luftáci, kteří se tam rekreovali, v zimě je střídali zloději. Ti vlítli dovnitř a nakradli, co se dalo. Vzali elektroniku, cennosti. Všechno, co tam lufftoni nechali nebo zapoměli. Když to uměli dobře prodat, mohli si přijít na slušnej balík.

Ale jenom do chvíle, než se s tím kapesným dostali na nulu.

Pak nezbývalo nic jinýho než jít zase krást.

Protože to zkrátka a dobře jinak neuměli.

Prostě věčnej koloběh.

Pravda, pár výjimek se našlo.

Ještě jsem ze zvědavosti zalistoval novinama dál. Zaujal mě text v malým sloupci na poslední stránce. Informoval o půl roku starým nevyřešeným případu vraždy Denise Svátka. Konkrétní podrobnosti tam chyběly. Připadalo mi zajímavý, že vloupačka dostala titulní stránku, zatímco vražda pidiodstavec na poslední stránce. Ale těžko říct, jak to tihle pisálkové mají. Novináře jsem nikdy nemusel.

Leo Kostka si za barem odkašlal a významně se na mě po díval.

Stáhnul jsem noviny, abych na něj viděl.

Změnil se.

Jasně, dva tygry ve skoku měl pořád na předloktích vyčuhující z krátkých rukávů trička. Stejně jako pořádný propletence svalů. Ty sice měly do Conana daleko, ale oproti mně působil jako Stallone. Zbavil se náušnic, nechal si narůst vlasy a vousy.

A ještě v něčem se změnil.

V očích.

Kdo ho neznal, ten si toho na první dobrou nevšiml.

Ale když jste někoho tolikrát vyslyšeli jako já jeho, tak jste si jeho oči zapamatovali.

Kostkovy oči byly plný smutku a starostí.

„Kapitáne.“

„Leo.“

„Dala vám Natálie všechno, co jste chtěl?“ oba jsme se podívali na potetovanou holku, která lítala po placu s tácem.

„Jo. Všechno v pohodě.“

„Pojďte za mnou.“

Zmizeli jsme ve dveřích za barem.

Byla to malá, ale útulná kancelář. Stůl, židle, regál. Na stěnách pár plakátů prsatých holek. Pod oknem kanape s dekou.

Leo za náma zaklapl dveře, přes který už nepronikal ram-bajs z lokálu.

Posadili jsme se naproti sobě ke stolu.

Leo mi připadal nervózní. Nesvůj.

Chápal jsem to.

Tohle nebylo setkání spolužáků po dvaceti letech. Ani to nebyl sraz dvou nejlepších kámošů. Seděli tu naproti sobě bývalý kriminálník a bývalý kriminalista.

Nemluvě o tom, že když jsme takhle seděli naposledy, Leo putoval rovnou k soudu a od soudu na pět let do basy.

Leo si zapálil cigaretu.

Povzdechl jsem si.

Jako pro bývalýho alkáče pro mě byl pobyt na podobném místě velkou zkouškou sebeovládání. Když si ale teď přímo naproti mně zapálil, bylo to ještě horší. Kouření bylo něco, čemu jsem se snažil vyhybat. A čeho jsem se chtěl zbavit kvůli synovi.

„Jak dlouho už se známe, kapitáne?“

„Možná nějakých dvacet let. Zašival jsem tě, když ti bylo osmnáct. Bylo to za ty sklepy, co jsi vykrádal. A taky za to, že jsi obral svoji mámu a babičku.“

„Jo, byl jsem hroznej parchant.“

„Ale teď sekáš latinu. A to je hlavní.“

„Jo, ale ten čas s těma lidma mi nikdo nikdy nevrátí.“

To byla bohužel smutná realita.

Kostka odklepl popel z cigarety. „Potřeboval bych od vás pomoc.“

/3/

Chvíli jsme se na sebe koukali.

Ale nic jsme neříkali.

Kostka típl cigaretu. „Co vy na to?“

„Leo, já...“ zarazil jsem se. Nadechl jsem se a vydechl. „Upřímně?“

„Jistě.“

Podrbal jsem se na bradě. „Já už tohle nedělám.“

Kostka vypadal zaraženě. „Netvrďte mi, že jste odešel do důchodu.“

„Ne, na to mám ještě pár let čas.“

„Tak co teda...“

„S touhle prací už jsem sekl. Mám teď rodinu. Přítelkyni, syna. Snažím se žít... normálně.“

„Zaplatím.“

Na stole přede mnou přistála zažloutlá obálka.

Koukal jsem na ni a nestačil jsem zírat. Jak zvláště se některý věci obracejí. Před dvaceti lety jsem měl tohohle chlápka u výslechu. A dneska... dneska mi na stůl házel peníze a chtěl si mě najmout.

Zakroutil jsem hlavou. „O prachy nejde.“

„Tak o co teda?“